

Chtěli bychom vám představit našeho pamětníka pana Pavla Töpfera. Pokud vám je příjmení povědomé, není to náhoda. Jeho mladším bratrem je známý český herec a režisér Tomáš Töpfer.

Pavel Töpfer se narodil 5. 2. 1948 v Praze na Vinohradech. Zde prožil krásné, bezstarostné dětství, navštěvoval základní školu a většinu volného času trávil s kamarády na hřišti. Mezi nimi byl i pozdější slavný fotbalový reprezentant Antonín Panenka. Jak sám P. Töpfer říká, narodil se ve "vítězném únoru", který ale pro jeho rodinu vítězným nebyl, neboť jeho tatínkovi, drobnému živnostníkovi, komunisté zabavili obchod s textilem a módními doplňky.

Oba rodiče, Otto a Bedřiška, byli za války deportováni do koncentračního tábora. Pro oba bylo toto téma tabu a trauma a s dětmi o tomto období svého života vůbec nemluvili. Kusé informace o tomto období života rodičů se dozvídal až později, v pubertě a pozdějších letech, od rodinného přítele Arnošta Lustiga. Tatínek byl o tři roky mladší než maminka. V koncentračním táboře zahynulo jeho sedm sourozenců a jeho maminka, babička pana Pavla Töpfera. V koncentračním táboře zahynuly i dvě sestry maminky pana Töpfera. Rodiče se poznali až po skončení druhé světové války, v roce 1945.

Pan Töpfer se vyučil kuchařem a po vyučení nastoupil povinnou vojenskou službu, kde trávil rok 1968. Sám hovoří o tom, že díky tomu, že byl kuchařem i na vojně, měl jisté výsady, např. v podobě vycházek. Sloužil v Dejvicích. Večer z 20. na 21. srpna se vrátil pozdě z vycházky a před kasárny už stály armádní vozy. Netušil, co se děje, až druhý den se dozvěděl z rozhlasu, kde pracovala i jeho maminka v redakci humoru a satiry, že je naše země okupována vojsky "spřátelených armád". Po obsazení toužil po odchodu do zahraničí. Jako vyučený kuchař se neobával toho, že by nenašel práci, ani neznalost cizího jazyka pro něj nebyla překážkou. Od emigrace ho ale odradila zodpovědnost za své nejbližší. Báł se o osud ovdovělé maminky a mladšího bratra, kteří by pravděpodobně neušli perzekuci ze strany komunistů. Nastoupil do zaměstnání a pracoval jako kuchař.

Významnou změnu v jeho životě přinesl listopad 1989. Zpočátku vůbec nevěřil, že by ke změně režimu došlo tak "bezbolestně". Pořád se obával, zda "revoluce" nebude potlačena vojenskou silou. V restituci byl jemu a jeho rodině vrácen dům, kde byla slavná restaurace U Kalicha. Tu začal provozovat, a jak

sám říká, práce byla po celý život zároveň i jeho koníčkem. Do práce se těšil, neboť "svět chodil za ním" a v průběhu let se potkal s 11 prezidenty.

V současné době restauraci provozuje jeho starší syn a pokračuje v podnikání. Pan Töpfer už je v důchodu. Se svým životem je spokojen, jak sám říká, vše, co si přál, se mu splnilo. Zasadil strom, postavil dům, zplodil syny a nyní si přeje, aby byl především zdravý.

Celý život měl a má rád humor a vtipy, protože díky humoru prý člověk dokáže překonat i těžké životní situace. A jeho motto v knížce, kterou sepsal a nechal vydat jen pro svoji rodinu?

"Celý život jsem jen dřel, dřel a dřel. A co z toho mám? Akorát prachy."